

El complot dels tres poders

written by Josep Maria Loperena | 12 de novembre de 2019

Del miler de bajanades que s'han dit per part de polítics sobre els tres poders, el més estúpid i ximple, ha estat la frase de la ministra de Justícia, Dolores Delgado, assegurant que "s'estan fent els passos adequats perquè Bèlgica accepti lliurar a Carles Puigdemont". Una dissimulada declaració de guerra fruit de la insensatesa i la incultura. Com a justificació, Delgado va destacar que la cooperació jurídica a Europa "funciona bé perquè compta amb l'OEDE, un sistema molt àgil per practicar extradicions". Fernando Grande-Marlaska li va fer costat. "Confio absolutament en el fet que la justícia de Bèlgica respondrà positivament –va recalcar–. Si som part de la Unió Europea, si tenim l'ordre europea de detenció i lliurament és perquè ja tenim ordenaments jurídics absolutament homologats els uns amb els altres".

Resulta inexplicable que Dolores Delgado, jurista de prestigi que quan era fiscal de l'Audiència Nacional es va oposar al lliurament a Suïssa de l'informàtic Hervé Falciani, hagi dit aquesta atrocitat. Però el que no sap la ministra és que el Govern no es pot interposar davant les tasques de la justícia. Respecte a Grande-Marlaska no és d'estranyar que hagi revalidat aquella salvatjada. Acabava de difondre que "la violència a Catalunya ha estat de major impacte que la del País Basc". Rajoy va donar sepultura a la política en substituir-la per la justícia. El cost va ser molt alt: va haver de plegar com a president de l'Estat espanyol. Des d'aleshores la política la va dirigir el TS. La incapacitat i apatia de Rajoy per a resoldre problemes polítics el va impulsar a deixar en mans de la justícia el blindatge de la monarquia borbònica i la defensa de la unitat d'Espanya. Una prova irrefutable de la falta de separació dels tres poders i un fet execrable que va invalidar la democràcia a Espanya en confondre l'executiu amb el judicial. En conseqüència, una

decisió que podria convertir al jutge Llarena i als magistrats de la Sala Segona del TS en presumptes prevaricadors.

L'Espanya borbònica mai va ser un estat de dret perquè segons Montesquieu, la democràcia moderna es fonamenta en l'autonomia dels que fan les lleis, dels que governen i dels que jutgen. En un estat de dret aquests tres poders han de ser sobirans. Però a l'Espanya borbònica aquestes tres forces mai van coexistir amb autonomia. Montesquieu ho raona així: "L'experiència ens ha ensenyat que tot home que té poder n'abusa. Per evitar-ho només hi ha una solució. Disposar les coses amb un tarannà, tant potent com vigorós, que obligui al poder a controlar-se a si mateix".

Quan els poders legislatiu i executiu convergeixen en una mateixa institució no hi ha llibertat possible perquè, si això passés, el govern promulgaria lleis absolutistes i les aplicaria al seu gust i propi interès. Tampoc hi ha llibertat quan el poder judicial no està separat del legislatiu i l'executiu. L'actuació del jutge Llarena rellevant *de facto* a Mariano Rajoy, la declaració de guerra encoberta a Bèlgica per part de la ministra Delgado i la promesa de Pedro Sánchez d'extraditar a Puigdemont ho verificaran. Només cal assenyalar el control per part del govern dels organismes que administren la justícia com el TC o el Consell Superior del Poder Judicial que, en teoria, els fiscalitzen malgrat ser tots anomenats pels partits polítics majoritaris. Quan s'exercita aquesta pràctica funesta, el TC es transforma en un servidor del govern atès que els seus membres perden la seva independència i llibertat.

Ara qui ha posat la guinda al pastís ha estat el mateix Pedro Sánchez. Per fi el govern d'Espanya ha reconegut la inexistència de separació de poders. El candidat socialista s'ha compromès a portar a Carles Puigdemont de retorn a Espanya per a ser jutjat per sedició i malversació de fons, perquè la Fiscalia de l'Estat –ha dit– depèn de l'Executiu. Sánchez ha de garantir que el poder compleixi la promesa que

va fer durant el debat electoral. El seu procedir ha causat sorpresa i estupefacció als fiscals del Suprem. A mi m'ha produït una gran satisfacció. Per primera vegada el mateix Executiu ha reconegut que a Espanya no hi ha separació de poders. L'estultícia i deixadesa de les declaracions de Sánchez i els seus col·laboradors –Llarena, Marchena, Zaragoza, Delgado, Madrigal, Grande Marlasca i la resta dels seus responsables han demostrat que els que governen prefereixen fer-ho amb el mateix despotisme totalitari amb què obrava Franco. La seva política, execrable i repulsiva, anteposa la dictadura i la tirania a la llibertat del poble i a la democràcia.